

[Behnke]

debat om energifgifterne her i landet. Det var jo ingen tilfældighed, at tusinder af danskere så en økonomisk fordel i at gøre sig de oven i købet meget besværlige bestræbelser for at hente dunkpetroleum; det var simpelt hen, fordi afgiftsspændet var for stort. Og hvad enten energiministeren eller skatteministeren kan lide det eller ej, så vil den 1. januar 1993 bringe os i en situation, hvor et fortsat afgiftsspænd mellem fyringsoliepriserne i Danmark og fyringsoliepriserne i Vesttyskland vil betyde ikke alene, at man altså kan køre til Vesttyskland og selv fylde dunke op med fyringsolie og køre dem til Danmark, men vel egentlig også, at man fra sin telefon i Tinglev kan ringe til et olieselskab i Flensborg og bede det om at køre en lastvognfuld fyringsolie til sit oliefyrr i Tinglev mod at betale priser og afgifter i Vesttyskland, for varernes fri bevægelighed vil jo ellers blive krænk-

ket. Det er ikke noget, EF kræver. Jeg kan forestille mig, at de vesttyske olieleverandører vil klappe i hænderne og være meget begejstrede, hvis vi opretholder vort høje afgiftsniveau i Danmark, for det vil give flere kunder til dem, præcis på samme måde som det selvfølgelig ikke er indehaverne af grænsekioskerne på den tyske side af den dansk-tyske grænse, der er bekymret for det høje afgiftsniveau i Danmark, for jo højere afgifterne er i Danmark, jo større er omsætningen hos dem.

Men lige så vel som vi på et tidspunkt i sommeren 1989 kunne konstatere, at en opretholdelse af en særlig afgift på turistbusser ville betyde 0 kr. i statskassen, fordi alle turistbusserne blev udflaget, så vil vi altså på en lang række andre områder kunne konstatere, at enten opretholder vi afgifterne og får færre penge i statskassen, fordi folk gør deres indkøb i udlandet, eller også tilpasser vi vores afgifter, ikke af hensyn til de andre EF-lande, men faktisk af hensyn til os selv.

Så går energiministeren op og siger, at der måske er brug for, at energifgifterne afregnes på en anderledes måde, og at man jo da bestemt ikke vil forringe erhvervslivets konkurrenceevne. Den debat om at ændre energifgifterne til at være miljøafgifter, og hvor miljøafgifterne så altså ikke er fradragsberettigede rent skattemæssigt for virksomhederne, har vi også haft lidt af i dag.

Skatteministeren har senest i sin egen skatteministerlige redegørelse fra maj 1990 klart og utvetydigt beskrevet, hvordan det, at pengene transporteres igennem statskassen, betyder, at der falder nogle penge af undervejs.

Hvis man vil have, at erhvervslivet skal betale miljøafgifterne uden refusion og man så putter dem ud i nogle kasser, hvor der kan søges tilskud, og der så skal energikonsulenter ud etc. etc., så er jeg overbevist om, at skatteministeren må være den første til at give mig ret i, at der mildt sagt bliver tale om et velfærdsøkonomisk tab. Det har alle andre ordninger hidtil i hvert fald betydet.

Skatteministeren praler med, at regnet i realpriser siden 1986 har forbrugerne ingen grund til at klage. Det er vi ikke enige i, og det er selvfølgelig, fordi vores udgangspunkt er, at eksempelvis fyringsoliepriserne allerede i 1986 var alt for høje, ikke på grund af markedsprisen, men på grund af afgifterne.

Vi accepterer ikke den udregning og den måde at fremskrive tingene på, fordi udgangspunktet ganske enkelt efter vores mening er forkert. Det er forkert at have så høj en afgift, særlig på fyringsolie. Havde dette land befundet sig 1.000 km længere mod syd i nærheden af ækvator, så kunne folk sagtens overleve uden opvarmning i deres stuer, men vi finder os på en breddegrad, som betyder, at det er en livsnødvendighed at opvarme sin bolig.

Vores udgangspunkt er, at alle skatter er hæslige og skattetyveri, og så kan vi diskutere graden af hæslighed og graden af tyveri ved de forskellige skatter, men at have en afgift på så basalt et menneskeligt behov som at have varme i sine stuer er ikke alene uforskammet, det er decideret umoralsk. Man kan have afgift på spiritus, man kan have afgift på tobaksvarer og andre ting og have gode argumenter for det, men at beskatte folk på at opvarme deres stuer eller beskatte erhvervslivet på at bruge energi til produktion, det er efter vores mening ganske og aldeles urimeligt.

Nu har energiministeren ganske vist ikke haft ordet, men ved festlige lejligheder praler energiministeren jo af, at vores forsyningsgrad fra de danske energiresourcer i Nordsøen er stigende. Og hurra for det, men hvor mange foredrag er der ikke bl.a. fra denne talerstol igennem årene blevet holdt om, at et af problemerne for dansk erhvervsliv er, at vores under-